

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any: II - Núm. 78
Barcelona, 1 desembre de 1922

- ¿I no té mai por, quan entra a la gàbia del lleó?
— Només a l'estiu, perquè m'omple de pusses.

COL·LEGIALS

**CAPES
IMPERMEABLES
SUPERIORS**

8'50 ptes.

Casa Rosich

Ronda de Sant Pere, 7
Plaça Santa Anna, 9

BARCELONA

Propaganda RIBO - Portolá, 1 (St G.)

Fàbrica d'Hules - Plomers - Raspalls

**JOGUINES
PERFUMERIA**

Agustí Castells

BARCELONA

Portaferrissa, 18 - Tel. 1983

Una troballa

—Veig, senyora, que els seus fills
van sempre molt elegants.
Digui'm on els fan la roba,
que hi portaré el meu nen gran.
—Vaig a **LA REFORMADORA** (1)
Hi porto els vestits usats,
i els trajos que em fan pels nens
els cauen que ni pintats.

(1) Trafalgar, 9, 1.r, tocant P. Urquinaona

**XOCOLATA
SANTÉ**

**XOCOLATA
LACTÉ**

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti **LA MAINADA**

A mitjans del segle XVIIIe hi havia de rector en l'humilíssim poblet de Sant Martí d'Ollers, un home virtuós i de modèstia tan gran com la seva saviesa, que es deia Mossèn Baldiri Rexach. Eren aquells temps de dol per Catalunya. Vençuda la pàtria per la força de les armes, arreu es manifestava un defalliment llas-timós que era senyal segur de la propera mort de la raça. Els aristòcrates i els intel·lectuals acceptaven benvolentment l'idioma imposat del dominador, quan encara vermellejava la xurriacada damunt l'espatlla dels catalans esdevinguts esclaus, i la llengua materna, foragitada dels llocs cultes, tant per imposició com per submissió, es mantingué en el cor i els llavis de la gent senzilla, recloent-se en el sagrat de les paguesies; solament s'exterioritzava per escrit en llibres i fulles de devoció, en els documents notariais dictats a les masies i en els romansos populars.

MOSSÈN Baldiri Rexach era fonamentalment un català de soca arrel, mal vingut amb el regisme despòtic de què es féu objecte a Catalunya. Hi havia, a més, en l'humil rector de Sant Martí d'Ollers, un enamorat de la mainada, el ferment immortal de la raça, i un pedagog meritíssim, qual autoritat ha estat reconeguda per gent entesa de casa i de fóra. El bon sacerdot i l'excel·lent mestre d'escola ajuntà les seves amors en la realització d'un ideal: l'ensenyament dels nois amb un sentit pregonament catalaníssim. D'aquesta tasca heroica i santa, en sorgí un llibre admirable, clar com l'aigua i resplendent com el sol, que té un nom senzill que es fa simpàtic

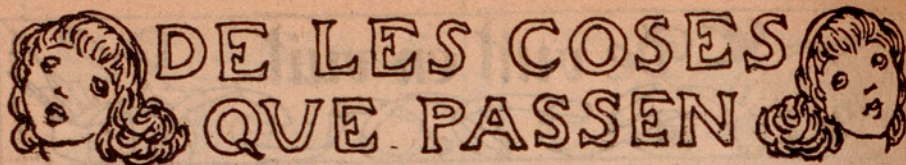
de bell antuvi: *Instruccions per l'ensenyança de minyons*. En aquest llibre, entre savis preceptes d'una valor incomparable, s'hi llegeix aquest que deurà gravar-se amb lletres d'or en el frontís de les nostres escoles: « *Entre totes les llengües, la que amb més perfecció deuen saber els minyons, és la llengua pròpia de sa Pàtria...* »

I com que Mossèn Rexach feia la seva sense fastuoses ostentacions, posseït del convenciment de que l'obra que predicava havia de reeixir per pròpia virtualitat, i sempre que podia acompanyava la màxima amb l'exemple, talment com aquell que prepara la terra i la sembra, podeu comptar si en féu de bé servant encesa la flama d'amor a la

llengua, quan aquesta flama s'anava esmortuint, esmortuint, fins al punt d'apagar-se del tot. L'obra modesta, en aparença, de Mossèn Rexach, va mantenir el caliu, i així com d'una espurna en pot esdevenir un incendi, l'apostolat de l'il·lustre català el contemplem ara, a dues centúries de distància, com un camí de llum.

DIÏS de poc, tota la Catalunya culta honorarà el record del gran patrici i l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana reeditarà les *Instruccions per a l'ensenyança de minyons*. En aquest acte de gratitud i de glorificació, la mainada catalana, no deu mancar-hi, en remembrança d'aquells minyons educats en l'amor a la pàtria i a la llengua i com a prometença de que la noble tradició anirà augmentada de pares a fills, en ascensió victoriosa.

X.

DE LES COSES QUE PASSEN

LA MIRADA DE LA NOIETA GENTIL

DE qui havien estat els seus pares, el pobre infant de carrer gairebé no en tenia record. Ço més probable era que havia quedat orfe quan encara no tindria sis anys, puix, enc que no podia precisar-ho, li semblava recordar la imatge d'una dona que continuament el besava, mes era tan imprecisa aquesta visió, que sesvaïa sens deixar el dolç encís que produeix el record dels pares a aquells que els han perdut.

A En Sidret, que aquest era el nom del dissortat noi, l'haver de conviure amb altres xicots de carrer, vagabunds i de qualitats i sentiments gens envejables, l'havia conduït per mals viarany, a l'extrem de que per dues vegades l'havien portat a la presó. Emperò, això sí, son cor continuava essent el del noi resignat i mansoi de quan implorava almoïna per apagar la seva fam; ara, que el frec amb gent de mala llei hauria acabat per enfonsar-lo en el llot del vici, convertint-lo en un de tants éssers menyspreables que la societat, per instant de conservació, escup de son si.

Veiem, doncs, a En Sidret, en un moment que caminava, junt amb altres presos que els traslladaven, pels carrers de la ciutat.

La majoria anaven amb el cap cot; altres miraven dissimuladament als transeunts, temerosos i avergonyits de retrobar una cara coneguda.

En creuar un carrer, En Sidret va aixecar l'esguard i els seus ulls van trobar-se amb els d'una gentil noieta que el contemplava fixament, amb profunda compassió. Oh, quina vergonya va sentir llavors el pobre infant! Segu-

rament aquella noieta el creuria més dolent del que en realitat era i qui sap el què pensaria d'ell!...

I novament fità l'esguard vers la noieta gentil que encara seguia contemplant-lo, per a mostrar-li, amb els seus ulls plens de llàgrimes, la seva ànima innocent, blanca com el plomissó immaculat d'un cigne, emperò a qui les vicissituds de la vida per la manca d'aquella dolça dona que ens aconduïx, gelosa de perdre'ns, durant la nostra infantesa, hauria fet enfonsar irremissiblement. I amb pas insegur, plorant silenciosament, anà seguint pels carrers de la ciutat entremig d'aquells delinqüents vers el tenebrós estatge a que eren conduïts.

Quin turment més cruel el del pobre Sidret en sortir de la presó!... A cada pas creia retrobar-se amb aquella noieta que tan compassivament va mirar-lo i temia que, en veure'l novament, el signés amb menyspreu i fugís d'ell avergonyint-se d'haver-lo mirat.

I amb l'ànima dolorida vagava pels carrers de la ciutat fugint de tothom, temerós de que el reconeguessin. I fou així com, vagant sense direcció fixa, va retrobar-se amb la noia de la gentil mirada, qui, reconeixent-lo, li somrigué llargament. Però ell, talment com si hagués estat sorprès cometent una dolenteria, li defugí l'esguard i, avergonyit, va desaparèixer d'aquell lloc.

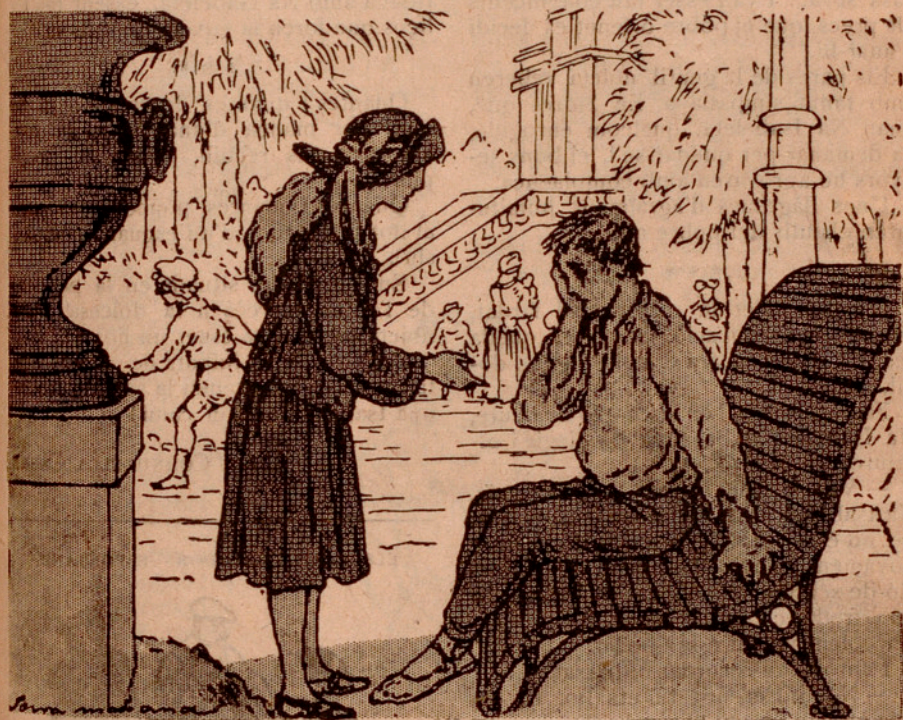
Poc temps després En Sidret, assegut en un banc d'un jardí públic, amb la cara entre les mans, plorava sa dissort. Al seu entorn altres noiets avalotaven

joguinejant, no parant esment en els plors del pobre infant de carrer.

Quan eren més tristos els pensaments que enterbolien la seva pensa infantil, va sentir prop seu una veueta que tendrívolament li deia:

— Què tens, que plores amb tant de sentiment?

vida. En acabar la relació, era Na Isabeleta la qui sanglotava, pregonament, commoguda pel trist relat del noi de carrer. Aquest, veient l'efecte que les seves malaurances causaven en el cor d'aquella noieta gentil, li digné, posant en ses paraules tota la seva ànima d'infant:

Va aixecar el cap per a remerciar a l'únic a qui havien commogut els seus plors, i quina no fou la seva sorpresa en veure que era la mateixa noieta... la única, entre tantes, que havia tingut una mirada de compassió primer i després aquell somris tan dolç i encisador...

— Per què plores suara? — tornà a preguntar-li infantilment manyaga Na Isabeleta, que així es deia la gentil noieta, veient que el pobre noi trigava en contestar.

En Sidret s'asserenà i, lentament, anà desgranant el dolorós rosari de la seva

— Per què no vaig tenir la sort de conèixer-la quan encara no era dolent?

I mirà d'escabullir-se, temerós d'enutjar amb sa gosadia a aquella noieta s'arribava a no poder dominar el seu cor i declarava els sentiments que hi nia-ven ja.

— On vols anar, pobric, si no tens pares, ni casa, ni menjar?... — féu Na Isabeleta, retenint-lo, condolguda.

— Mercès, bona Isabeleta, per les teves paraules de consol; mercès per aquella mirada suau i dolça... Jo prou voldria restar sempre al teu costat, per-

què la bonesa dels teus sentiments se m'encomanaria i no hauria de veure'm mai més amb la vergonya d'anar a la presó.

Era tanta la recança que sentia Na Isabeleta en haver d'acomiar-se d'aquell pobre noi que, per a retenir-lo, li pregà, amb la seguretat de que no li refusarien l'hospitalitat, volgués anar a casa seva... I van ésser tan convincents els precs, que el pobre orfenet es decidí d'anar-hi.

Els pares de la gentil noieta reberen amb tanta simpatia a En Sidret que, quan Na Isabeleta, quelcom enrogida, va demanar per quedar-se'l, el bons senyors ho aprovaren amb complaença.

Unes llàgrimes d'agraïment humitejaren els ulls del pobre noi.

D'aquell noieta de carrer, mal fardat, brut i sense educació, ja no en queda res. En Sidret és ara el noi diligent, dòcil, afable...

Fa de jardiner, i en les hores de lleure, Na Isabeleta li ensenya de llegir i escriure.

— Ves si haig d'estar-te'n d'agraït, Na Isabeleta — li digué un dia, — que, de no ésser tu, hauria hagut de vegetar novament en aquell ambient de perversió de sentiments, maneat de tot, patint fam, fred i, ço que és pitjor, haver d'ésser dolent volent ésser bo!

I enrogí, en recordar el passat.

— No, Sidret, no; tu ets bo. El dia que et vaig veure per primera vegada, amb tot i anar emmanillat, vaig tenir la certesa de la teva bondat.

— Si en el món tot fossin Isabeletes no hi hauria ningú dolent — li contestà En Sidret. — A nosaltres — proseguí, — els pobres infants de carrer, els orfenets, ningú ens professa cap afecte. Per això ens contagiem fàcilment de tot ço dolent. Sort que en mig de tanta indifferència hi ha donzelletes xamoses qual cor és un tresor...

Abaixà els ulls la noieta, per amagar la rojor de la seva cara, emperò complascuda d'oír tan bells elogis. En Sidret continuà:

— Per això, perquè reuneixes tantes qualitats bones, he arribat a agradar-me de tu...

— També jo, Sidret — féu, roja d'emoció, Na Isabeleta.

I, després de fer-se aquesta infantil confidència, es separaren joiosos.

Uns anys després En Sidret s'emmaridava amb Na Isabeleta, essent tan fel·lçons que foren la enveja de tothom.

Quantes i quantes floretes no hi ha que, per manca d'una Isabeleta qui, amorosa, les reculli, roden al precipici!...

Quantes i quantes poncelletes cauen al llot per manca d'un esguard compassiu!...

En Sidret, flor situada en la pendent de l'abim, mercès a la dolcesa d'una noieta tot cor, va ésser un home!...

Però... Pobres infants de carrer! Són tan pocs els que tenen la sort de trobar una Isabeleta en son camí!

JOSEP CORNUDELLA CABRÉ

ELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

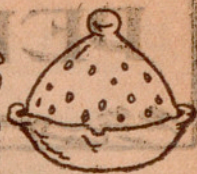
— Apa, noia, què no cantes?

— Estic ronca.

— També n'estic jo, i toco. Què té que veure?

LA CUINA I ELS POSTRES DE LES NENES

COM ES COU I COM ES TALLA UNA LLAGOSTA.— Heu's aquí, xamoses nenes, una lliçó de cuina en extrem interessant i sumament útil.

Comprarem una llagosta. viva, i, lligant-la amb un cordillet, la tirarem dintre d'una olla o cassola en la qual ja hi tindrem l'aigua calenta a punt i en quantitat suficient per a cobrir tot just la llagosta. Després hi posarem la sal, un xic de llorer i farigola i unes quantes fulles de julivert (ço que fa que la carn de la llagosta sigui molt més gustosa), i ho deixarem coure a fort bullir.

Per a no trobar-nos amb desagradables sorpreses, això és, que quan anem a treure la llagosta del foc ens trobem només amb la closca sola, és molt convenient saber el temps de cocció que es necessita perquè la llagosta estigui ja cuita. Per això, ens basarem pel pes que faci la llagosta. Així, en el cas present, suposant que la que ens ocupa pesa un quilo, amb dotze o catorze minuts de cocció n'hi haurà suficient. Transcorregut aquest temps, treurem la llagosta i la remullarem a raig d'aixeta, deixant-la després perquè es refredi per complet.

Explicat ja com es cou la llagosta, anem a exposar ara la manera de tallar-la.

La posició que s'ha d'adoptar és la que es veu en el gravat. Després, amb un ganivet bo de cuina, va separant-se de la closca la carn de la llagosta. Fef això, es talla dita carn a bocinets i es

torna a col·locar tal com estava abans. En la part buida de la llagosta pot posar-s'hi un xic de pernil trinxat.

Es col·loca la llagosta en la plata, damunt d'un tovalló, i es serveix a taula, amb una salsera apart, amb « Mayonesa » o « salsa verda ».

SALSA « A LA MAYONESA ».— Es frega el fons del morter amb un xic

d'all, podent-se suprimir, si es vol, aquesta operació; es tiren en dit morter dos rovells d'ou, i es va remenant sense interrupció amb la mà dreta, mentre amb l'esquerra s'hi van tirant raquets d'oli amb un cetrill, també sense interrupció, afegint-hi un xic de sal i es va continuant de la mateixa manera fins que hi hagi la quantitat de salsa que es consideri precisa.

Si la salsa resulta massa espessa, es va aclarint tirant-hi raquets de vinagre i remenant-se sempre, com hem dit, sense interrupció i a totes direccions, sense que us hagi de preocupar el més mínim ço que la gent diu de que si la salsa es remena en sentit contrari resta negada, puix això no són res més que afirmacions gratuïtes sense cap mena de lògica.

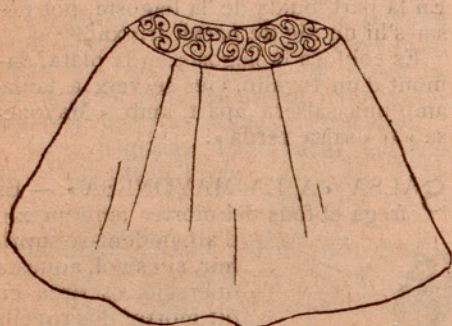
SOPA DE TAPIOCA « TZARINA ».

— Amb caldo de bullit, ben colat, es posa a coure una regular quantitat de tapioca, afegint-hi (per a cada dues persones) una cullerada de salsa de tomàtec i una certa quantitat de rovell d'ou, dur, trinxat i també colat.—I. DOMÈNECH.

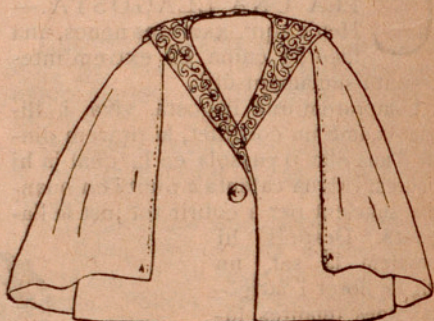

PER A LES NENE

ABRIGUET PER A LA «NURI»

Davant

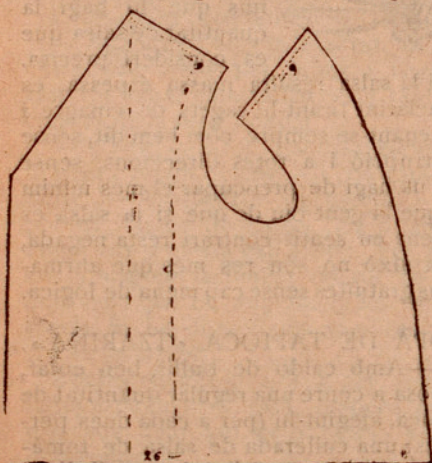
Darrera

Heu's aquí un abrigoet per a la vostra «Nuri». És un model molt elegant i crec que fàcilment podreu confeccionar-lo totes. El podeu fer de vellut de llana groc i brodat el coll amb seda negra. També esdevindria bonic amb el coll fet de ganxet, de llana blanca, i després cardat.

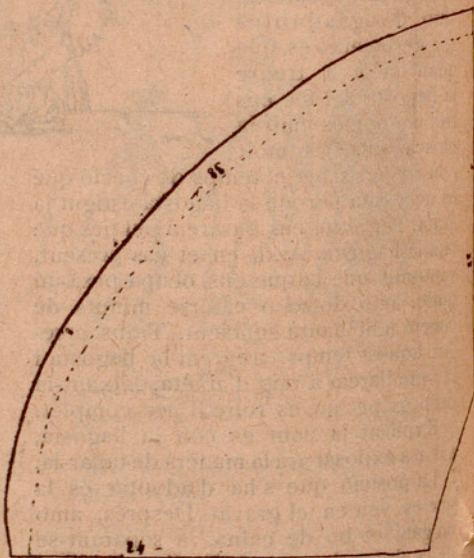
Per a fer-lo de ganxet cal anar treballant, fer la forma del patró n.º 14, i després de

fet amb una carda, se li fa sortir el pel. És pot fer de punt baix.

Per a fer-lo brodat, féu vosaltres mateixes un dibuix, en un paper semblant al del

Patró núm. 12

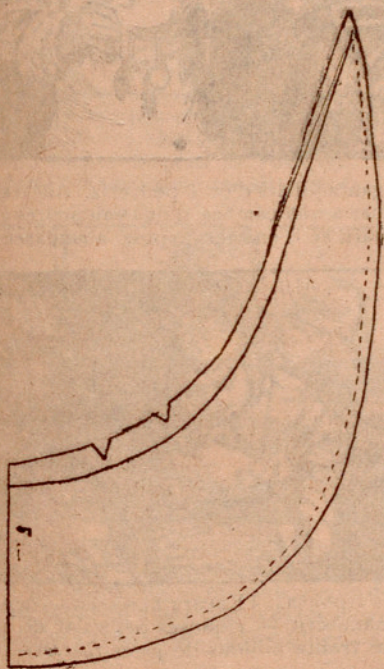
Patró núm. 13

coll de l'abric, dibuixat; apliqueu el paper damunt el coll de roba i brodeu-lo, i, un cop brodat, esquinseu el paper de faisó que no en quedi gens.

Patró n.º 12. — Un davant de l'abriguet. Talleu-los iguals al patró, però amb les mides que allí us indico, tenint en compte de deixar per a costures i per a vores.

Patró n.º 13. — Mitja capeta de l'abriguet.

Talleu-la tota d'una peça, tenint cura de

Patró núm. 14

deixar-ne per a vora. A la part on hi ha una A, doblegueu-ho i passeu-hi un repunt, segons està indicat en l'abric, i fent que correspongui la lletra B del patró n.º 13 amb la del patró n.º 12.

Patró n.º 14. — Mig coll de l'abric.

Talleu-lo sencer i doble, feu-hi una costura i gireu-ho després; brodeu-lo i cosiu-lo a l'abric, polint la part interior amb un galó.

Si el feu de ganxet fixeu-vos amb l'explicació que us he fet primer.

SOFIA CORTÉS

Nota. — Els números anotats dintre els respectius patrons, són mides dels mateixos en centímetres.

El nostre fulletí

Complint ço que anunciàrem, junt amb aquest número els mainadistes rebran el primer plec de

Les històries d'Oncle Scrooge

narració extraordinària de viatges, que expressament per a la nostra Biblioteca ha escrit el culte sacerdot i delicat poeta, tan amant dels infants, per als qui 'porta fetes diversitat d'obres, Mossèn Lluís G. Pla.

El nom de Mossèn Pla és una garantia de que

Les històries d'Oncle Scrooge

seran d'un interès vivíssim i d'una puresa literària que ha de complaure als llegidors de LA MAINADA.

En JOAN D'IVORI, tan admirat dels nostres llegidors, il·lustrarà profusament el nou volum de la nostra Biblioteca, la qual a cada nou llibre va adquirint una major solidesa literària.

Enquadernació de JOVITA

Seguint el costum establert, els col·leccionadors del nostre fulletí poden presentar els setze plecs publicats de **Jovita**, i abonant la quantitat de quaranta cèntims els serà entregat un exemplar enquadernat sots una magnífica coberta a tres tintes d'En Serra Masana.

AVENTURES D'EN JORDI I LA MERCÈ

(ELS INTRÈPIDS POMELLISTES)

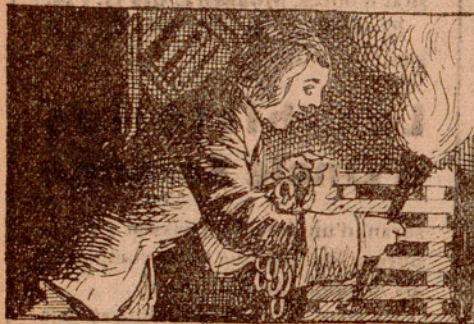
(Continuació)

L'AVENTURER s'anà endinsant per aquelles galeries, veient a la llum de l'atxa de vent, com brillaven en un punt determinat llusssors metàl·liques. Per fi arribà allí, i hi veié enor-

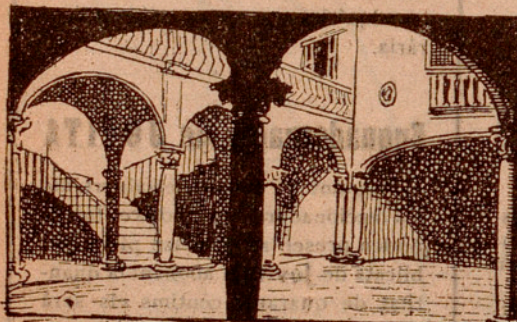
mes i extravagants joielli d'or i pedreria. Anà caminant, fins arribar a una cambra d'uns vuit metres quadrats on l'esguard se li enlluernà, puix abundaven els

cabassos plens de brillants i maragdes, i els llengots d'or i d'argent del més fi... L'ascendent de la Mercè feu un croquis del lloc on

es trobava... «Encara hi resten — deia el manuscrit — riqueses per valor de més de trenta milions de *pesos fuertes*». De-

més, al palau de Lima, que, segons testament de clarava, no es podia vendre mai, hi havia una part dels tresors de la gruta, la qual part no donaria per menys de cinc milions...

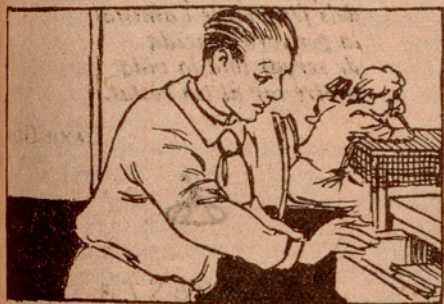
La lectura d'aquesta fantàstica narració gairebé trastocà d'alegria als hereus i de cobdícia al malvat assessor.

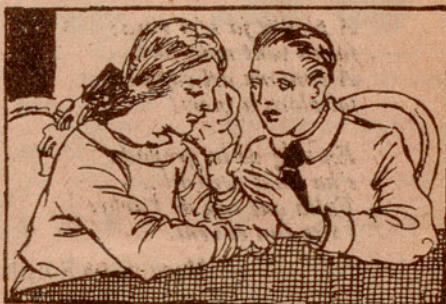
El brètol de l'advocat, la nit següent, marxà de Londres, deixant abandonats als dos cosinets després de robar-los els plànols i el testament de l'ex-vírei.

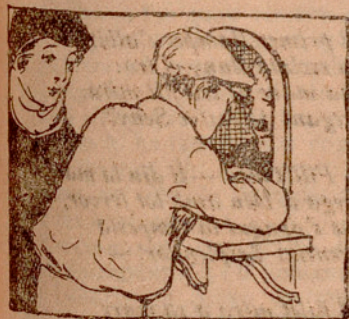
No cal dir l'indignació que això els produí, quan se'n donaren compte l'endemà, en llevar-se. La Mercè plorava a llàgrima viva la ingratitude d'aquell mal home que en lloc d'emparar-los els deixava en l'abandó.

Dintre la desgràcia, emperò, tingueren la sort de trobar dins un calaix de la seva cambra una quantitat que el mal home no devia gosar endur-se'n per por d'ésser descobert si hagués entrat allí. Aquest diners ser-

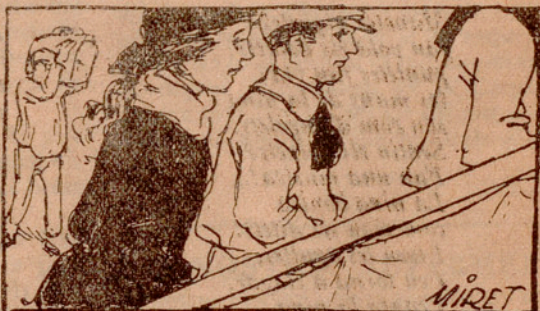

viren perquè En Jordi es refés immediatament de la dolorosa impressió, i un cop imposat a les circumstàncies, animés a la Mercè. — No t'espantis — li digué; — la sort no ens pot ésser adversa, a nosaltres

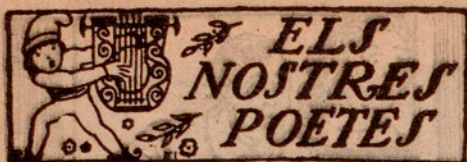
que només fem el bé... Cal confiar en Déu, i pregar a Ell perquè no ens desempari.

Amb els diners que tenien els en sobraven per a pendre un passatge

que els dués cap al Brasil, i passar d'allí al Perú. Així ho feren, i poques hores després els intrèpids pomellistes pujaven al vapor que els havia de dur camí del Brasil, on no sabien ni podien calcular quines sorpreses els esperarien...

(Seguirà)

CORAL ENDREÇA

En l'Album d'Angela Wdrac, bona amiga austriaca, expatriada per la diïssort, en retornar a sa pàtria.

TRISTOR

*Camina el captaire
amb el cap cot,
anant de poble en poble
cercant socors.*

*El cel de grisa volta,
quina tristor!
Unes gotasses cauen,
quin desconhort!*

*A ploure ja se'n posa:
fa un vent molt fort.
A l'entorn del captaire
tot plora a mort!*

*En mig de la gropada
s'ha anat perdent...
Fulla que cau de l'arbre
i s'enduu el vent.*

MANUEL DE SOLIUS

A UNA NENA QUE FA PUNTES
AL COIXÍ

*Manetes xiquetes
fan volà els boixets;
punteles fan via;
les mans de la nina
són com d'angelets.
Sentiu els boixets?
Fan una musica!...
La nina bonica
com mou els ditets!
I treu les agulles,
i en torna a clavar,
i canta la nina
una cançó fina
i el boixets, com boigs,
tornen a dansar.*

PRUDENCI DRUDIS

*El meu nom per recordança
al teu Album has volgut:
corresponc, ple de gaubança,
fent un brindis de: Salut!*

*Tot i estant en terra llunya,
jo no dubto que en ton cor
tindràs lloc per Catalunya,
que ja saps és nostre amor.*

*Sia, doncs, aquesta ofrena
tan petita, però plena
dels fervors de l'amistat,
la penyora beneïda
de servir tota la vida
nostre cor al teu costat.*

CAMIL GEIS

TEMPESTA

*El sol de la tempesta
s'albirava tot extens;
un núvol que el mirar abesta
es marca tot rogenc.*

*El primer llampec s'albira
i n'esclata lluny el tro;
una mare al seu fill mira,
pregant a Nostre Senyó.*

*— Fillet meu — li diu la mare, —
prega a Déu amb tot fervor,
que s'apagui la tempesta
i reneixi l'esplendor. —*

*El fillet mira a sa mare
i una llàgrima li veu,
i mirant la nuvolada,
s'agenolla i prega a Déu...*

MIQUEL MUNTANER PUIG

B O N A A C C I Ó

ELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

QUE n'era de bo En Cisquet! La seva ànima generosa i pura no tenia límits. Veu's aquí que un capvespre d'estiu En Roc, En Pep i En Tomaset, companys de col·legi d'En Cisquet, però molt entremaliats, concertaren que l'endemà a la tarda farien campana de l'escola i anirien a furtar els nius dels pobres ocellets!

El cor generós d'En Cisquet el portà a esbrinar el què havien concertat els seus mals companys.

Era un jorn calurós d'estiu en que el sol brillava amb tota sa esplendor. Els tres amics ja s'havien reunit i empenqueren la caminada endinsant-se ben aviat pel bosc... En Cisquet els havia anat seguint amb la vista, amagant-se entre els ufanosos arbres.

Eren ja lluny del poble quan En Pep i En Tomaset començaren a sentir recança i volien tornar enrera, però En Roc els encoratjà.

Arribats que foren al peu dels arbres on hi havien els niuets dels tan estimats ocellets, En Roc, el més decidit de la colla, va pujar-hi, fent-li els altres dos de cadireta. Quan hagué agafat el niu de l'arbre, baixà. En Pep es fregué de la butxaca un cordill per a lligar els pobres ocellets...

Aleshores fou quan veieren sortir del seu amagatall a En Cisquet, qui, evitant la malifeta que anaven a cometre aquells nois, agafà els ocellets i els llençà en l'espai a l'ensems que deia:

— Res hi ha tan formós com la joia de la llibertat! No martiritzeu mai els ocellets, car ells són l'alegria dels prats i de les boscúries!

Els companys de col·legi d'En Cisquet s'arrepentiren i li demanaren perdó. I aquest, en prova de que els perdonava, els féu un petó a cada galta, entornant-se'n tots junts cap al poble, contents i satisfets d'aquella jornada que no oblidarien mai més...

SALVADOR BURGNET

— M'heu trepitjat, i m'haureu de donar una satisfacció.

— Que en fa de temps, que en voldria alguna per a mi!

C U R I O S I T A T S

L'equip d'un bus pesa prop de noranta kilos.

— A Corea, els nobles no paguen impostos de cap mena ni fan el servei militar i llurs cases són un asil inviolable per a tots els que es refugien en elles.

— La creixença de les ungles de la mà dreta és, en la major part de persones, més ràpida que la de la mà esquerra. Una altra cosa curiosa és que la creixença depèn directament de la llargària del dit; així, l'ungla del dit del mig creix amb més rapidesa que les dels altres dits.

POROTO

EL NOSTRE SUPLEMENT

Juntament amb aquest número, els mainadistes rebran, de suplement, el conte

La Princeseta Encantada o l'Esperit del Bosc

narrat per ANTOLÍ TARRATS MAYOLA amb un dibuix d'En RAMÓN MIRET.

El que ens conta l'avi

LA BARQUETA MALEIDA

(LLEGENDA)

ERA la vesprada del Dijous Sant. Seguint el tradicional i antiquíssim costum, aquella vetlla santa les barquetes no sortien a la pesca fins que les sagrades i venerades imatges de la Verge dels Dolors, del Nazaret, el Sant Sepulcre i el Crist clavat a la Creu, després d'ésser passejades triomfal i devotament pels estrets i tortuosos carrers de la vila marítima, seguides d'una llarga munió de fidels, amb lluminàries i mormolant resos i pregàries, eren retornades a l'església i dipositades amb tota cura en flurs altars, entre dues rengleres de ciris encesos.

Aquella gent rústega, d'ànima senzilla i creient, que acudia a les solemnitats del temple sempre que els seus quefers i les tasques feixugoses de l'ofici l'hi permetien, havia tingut per grossa heretgia i per una temeraria burla al bon Déu, el trencar aquell costum que amb la mateixa religiositat i exactitud anava passant de generació en generació. El pas dels representants de l'Etern Creador per la platja, frec a frec de les diminutes barquetes que esguardaven, immòbils, la corrua que anava desfilant, era per ells la benedicció amorosa que Aquell s'acuitava a donar-los, per a preservar-los de temporals i de tramuntanades. I per això, quan es feien a la mar, un cop acabada la solemne processó, hi anaven amb el cor confiat i amb un somriure esperançat a flor de llavi.

Poc s'ho podia pas pensar En Xicó, el noi gran de cà *L'Enrogallada*, que aquella riallada sarcàstica amb que contestà als assenyats consells de son oncle, el vell Ton de la Laia, era el senyal

de la seva compl'ta ruïna. Home extremadament afortunat en la pesquera, havia devingut orgullós per creure que aquella sort que d'un quant temps ençà el protegia, no era res més que la major intel·ligència d'ell en el pescar. No creia en res, sinó en ell mateix, i per això, quan el vell Ton, espantat i tremolós, el reprenia en veure que de totes passades volia fer-se a la mar la tarda d'aquell dijous, ell, amb un somriure de menyspreu, de superioritat, replicà:

— Fugiu, home, fugiu! Tot això són falòrnies dels vells, mala gropada em cruspeixi! La tarda es presenta molt bona i em faré a la mar, com una reira! Si vosaltres teniu masses diners i voleu fer festa, com uns pallardassos, allà tots plegats amb els vostres contes i les vostres camàndules. I si Déu no m'ajuda, de bona gana m'ajudarà el Dimoni!

I esclafi a riure sorollosament; però aquella rialla, en escampar-se per l'espai, retrunyí d'una manera estranya i eixordadora, talment com si fós l'espetec del tro anunciant la forta turbonada.

Ni un sol dels tripulants de la barca volgué seguir-lo en la folla empresa; tots, en escoltar la proposta, es persignaren i contestaren resoltament que no. Però ell, davant la negativa d'aquella gent, s'aferrà més i més en sa idea, i es llençà a la mar sol, rient i renegant com un esperitat, mentre, silencioses, desfilaven pels carrers les transfigurades imatges símbol de dolor i redempció.

La tempesta més imponent s'era desencadenada. A bots i barrals llençaven l'aigua les negres nuvolades que s'havien escampat per dalt de la volta, les ones s'aixecaven, bramulant, aterradores, i els seus cimalls quasi es barrejaven amb els núvols. A la claror fosforescent dels llampecs, que es succeïen

ràpids, s'obiraven les crestes dels altèrosos penya-segats de la costa, coberts de blanca escuma, i el vent, bruelant feréstegament, passava... passava...

Tota sola en mig de les aigües revoltades, la barqueta del pescador heretge era fràgil joguina que dansava a l'impuls dels elements enfollits; i quan, després de varies hores de lluita gegantina, s'esgotaren les forces del tripulant i la bar-

ca era ja mig esgavellada, trobà repòs etern en el ventre insaciable de la mar goluda.

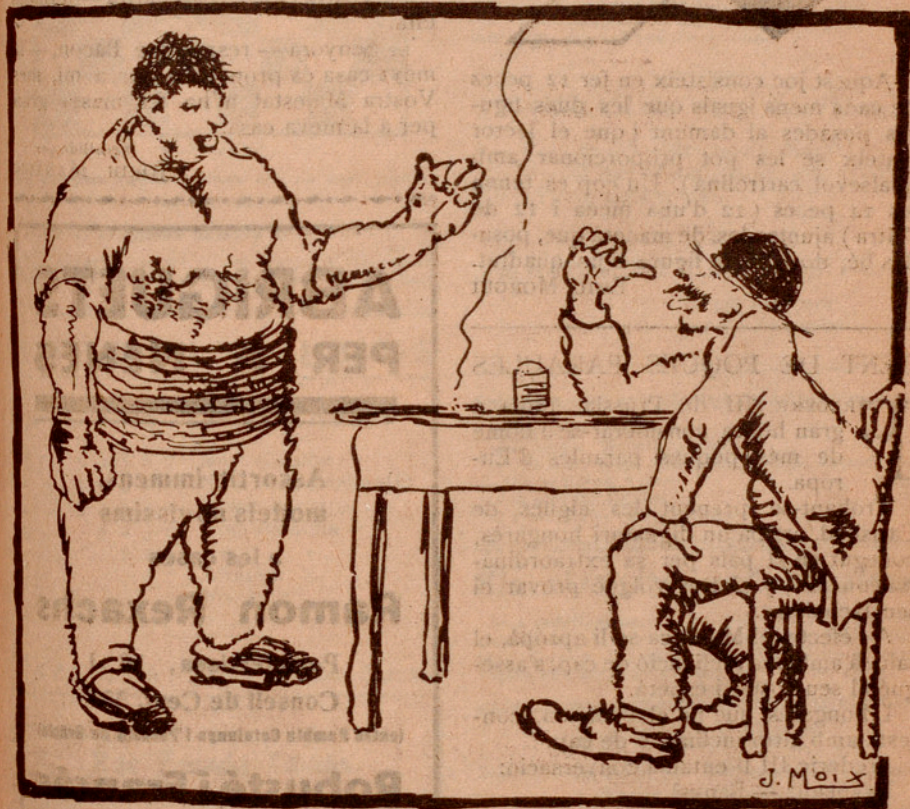
I contem els pescadors que, en nits de tempesta, es veu navegar com ànima en pena la barqueta esgavellada, i s'ouen els crits i els plansys de l'incrèdul i orgullós pescador.

JOAN BALLESTA

Des del número pròxim, dins LA MAINADA

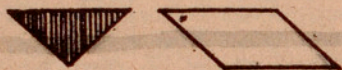
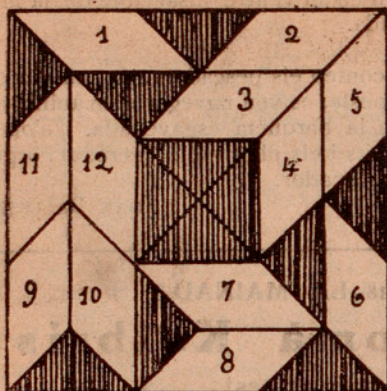
Peripècies de Romà Kalbris

Serà un esdeveniment, mainadistes!

- Aquesta tarda vina a la plaça, quau jo boxegi, si vols veure cops ben pegats.
- Preferiria beure còpes, encara que fossin sense pagar.

UN ENTRETENIMENT

Aquest joc consisteix en fer 12 peces de cada mena iguals que les dues figures posades al damunt (que el lector mateix se les pot proporcionar amb qualsevol cartolina). Un cop es tenen les 24 peces (12 d'una mena i 12 de l'altra) ajuntar-les, de manera que, posades bé, donguin la figura d'un quadrat.

EMILI MORGUI

GENT DE POQUES PARAULES

FREDERIC III de Prússia, tenia a gran honra considerar-se l'home de més poques paraules d'Europa.

Trobant-se prenent les aigües de Carlsbad, arribà un dignatari hongarès, conegut en el país per sa extraordinària concisió, y el Rei volgué provar el seu laconisme.

A l'efecte, el Monarca se li apropà, el saludà amb una inclinació de cap, s'assegué al seu costat i esperà.

L'hongarès, que no el coneixia, contestà amb altra inclinació de cap.

Frederic III li entaulà conversació:

FREDERIC. — Banys?

DIGNATARI. — Aigües.

FREDERIC. — Oficial?

DIGNATARI. — Dignatari.

FREDERIC. — Bé.
DIGNATARI (*després d'una estona*). — Policia?

FREDERIC. — Rei.

DIGNATARI. — Felicitats.

Com es veu, en aquest *match* de laconisme pot dir-se que els dos contrincants quedaren empatats.

J. VALLÈS, *Trad.*

CASA MODESTA
(ANÈCDOTA)

EL canceller Bacon tenia tanta modestia com mèrit.

La reina Isabel d'Anglaterra volgué un dia veure la casa que aquell havia fet construir abans del seu nomenament de canceller.

— Vostra casa és ben petita — li digué ella.

— Senyora — respongué Bacon, — la meva casa és prou gran per a mi, mes Vostra Majestat m'ha fet massa gran per a la meva casa.

Recollida per
JORDI MANELIC

ABRIGUETS PER A NENES

Assortit immens,
models novíssims
a les cases

Ramon Rexachs

Portaferriassa, 16 i
Consell de Cent, 339

(entre Rambla Catalunya i Passeig de Gràcia)

Robusté i Francàs

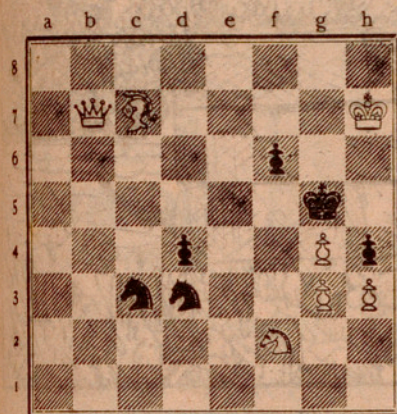
Ronda Sant Pere, 10

JARDINET DE PASSATEMPS

SECCIÓ D'ESCACS

JEROGLIFIC, per V. CRISTIÀ

Problema n.º 50, per JOAN CLUSELLA

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema número 49: Ce6-d4

Han endevinat la solució al problema número 48, Amàlia Sicart, Josep Sicart i Germanes Rius i Gelabert.

ENDEVINALLES

LOGOGRIF, per PIT-I-FORA I C.^a

1 2 3 4 5 6 7	Nom d'home
3 4 5 4 1 7	Nom senyorial antic
3 4 5 4 1	Home il·lustre
5 4 5 6	Nom de dona
3 2 4	»
4 7	Aliment
2	Vocal

TARGETA, per FRANCESC BARCELÓ

Roc Panadó Tamàs

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el nom de dos pobles catalans.

R 2 E

R O M B O , per J. TOMÀS G.

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, parentiu, instrument, els ocells en tenen, vocal.

CONVERSA, per M. VIRGILI

— Com es diu el teu oncle, Maria?

— No cal que t'ho digui, perquè entre tu i jo ja l'hem pronunciat.

AMBIDEXTRE, per J. MAS G.

1 2 3	En els menjars
3 2 1	Temps de verb

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Làmina.

A la targeta: Nabucodonosor.

A l'acròstic: Baga, Alella, Roda, Calaf, Estany, Lluçà, Olesa, Navas, Àvia.

A la xarada: Respallar.

A l'ambidextre: Ramir, timar.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat part de les solucions del núm. 76, els molt amics mainadistes: Albert Baldà, Rogeli Sánchez, Esteve Fàbregas, Martí Vilà, Pere Llorens, Vicens Benasco, Salvador Burguet i Gabriel Oliu.

LA MAINADA

Subscripció anual: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

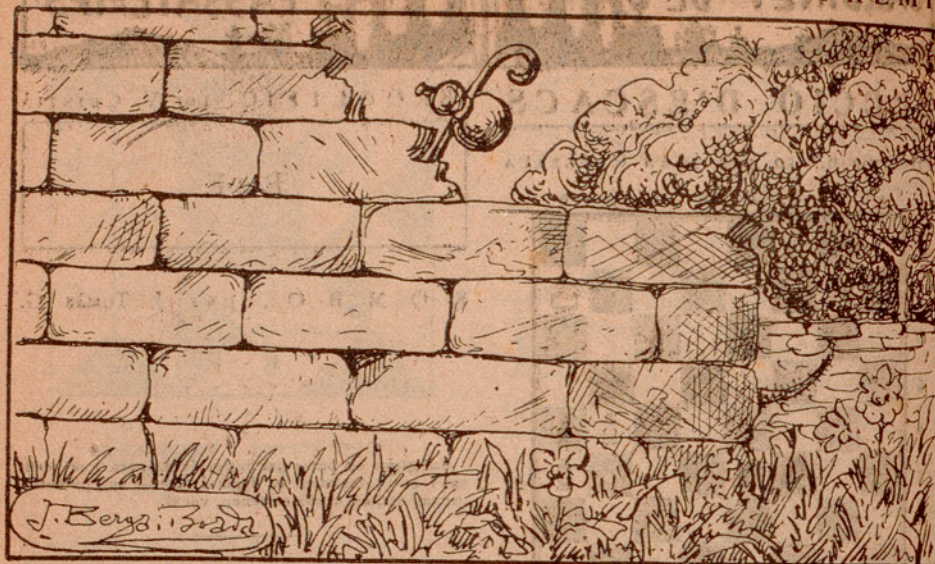
Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. — Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

TRENCA-CLOSQUES NÚM. II, AMB PREMI

Veiam si sabeu qui passa per darrera d'aquesta paret

Aquesta vegada no cal retallar el periòdic ni calcar el dibuix. N'hi ha prou amb enviar un paper dient «Per darrera la paret hi passa.....» Els punts són l'incògnita que heu de desxifrar.
Sortejarem cinc llibres entre els endevinaires.

Els Trenca-closques de «La Mainada»

S'han rebut encara les següents solucions exactes al trenca-closques **núm. 10**:

Baldiri Sala, de Sant Feliu de Llobregat; Maria del Roser de Bertràn; Martí Vila, d'Arenys de Mar; J. Rovira, de Manresa; Josep Montanyà; Esteve Batlle, de Castellar del Vallès; Baptista Xuriguera; Josep Fargas Martí, de Terrassa; Rosa Faura, de Palma; Gabriel Oliu; Maria Maymó Puig; Emili Calvo; Alfons Perlasia; Rafel Claveria; Germans Danyans; Pepeta Prió; Montserrat de Palau; Josep Sampere; Josep Crumols; Joaquim Soler; Germans Ramon i Francesc Galí; Anton Oeias; Marcel Riera, de Santa Coloma de Queralt; Mercè Virgili; Emili Marinés; Joan Queraltó; Núria Bosc; Anton Solà; Josep Domènec; Vicens Benasco, de Castellar; Martí Vilar, d'Arenys de Mar; Prudència Ribatallada.

Han sortit premiats en el sorteig fet entre tots els endevinaires, els simpàtics mainadistes: Pepeta Prió, Rosa Faura, de Pal-

ma de Mallorca; Joan Puig, de Navàs; Fèlix Plana, de id.; Vicens Benasco, de Castellar del Vallès.

Als de fora els hi enviem el premi per correu; els de ciutat poden passar a recollir-lo per aquesta Administració.

FOA DE GÈNERES
de
PUNT

JOSEP COLLDEFORNS

Salmerón, 99
Teléfono G 276
BARCELONA

PARA IGÜES,
BASTONS, VANOS

J. CARDÚS

Portaferriça, 10
BARCELONA

Els millors
trajos
i abrics
per a senyor
i nen

CASA
ARBIOL
SASTRERIA

Camiseria i similars

Hospital, 91 - BARCELONA

Sucursal: Clot, 43

TERESA MARCH
CALL, 10
ROBA BLANCA

Trousseaux, Vestits
i Roba interior de to-
tes mides per a nines

Nines vestides, de tota classe

Taller "MIRIA"
TEATRE D'INFANTS - Sessió de Putxinel·lis
Rosselló, 206, davant Frontó Comptal
DIUMENGE, dia 3 de desembre 1922
2 ESTRENES 2

ELS INSEPARABLES
UN GELÓS • LA FURA

Finalitzant amb BALL de QUADRO, DI-
MONI i TURURUT. — Als infants concor-
rents se'ls obsequiarà amb un cric-cric.
Entrada i seient: UNA PESSETA

Per anuncis en LA MAINADA • Propaganda RIBÓ • Portolà, 1 (St. G.)

MAMA...

Compri l'oli de fet-
ge de bacallà a
Cà'n SERRA
que té molt bon gust

Pelayo, 9 - Barcelona

Ço millor per als cabells

TONIC RIÇADOR
RICHARTE III

Dipòsit i venda:

Salmeron, 72 - Telèfon 249 G.

Sals naturals purgants

MEDIANA
DE ARAGÓN

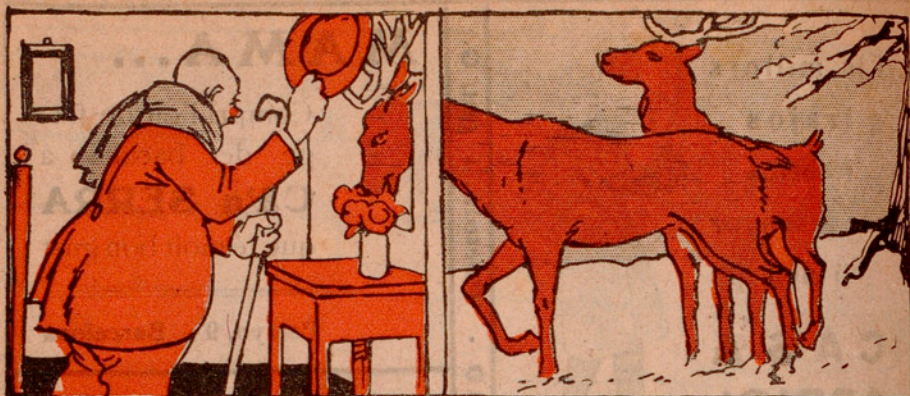
PURGANT-SE a temps s'eviten moltes
enfermetats. Això s'aconsegueix
tenint a casa una ampolla de **SALS**
naturals **PURGANTS DE MEDIANA**
DE ARAGÓN, que val 3 pessetes a
totes les farmàcies.

El prospecte indica la dosi per
a adults, senyores i nens, ja si-
gui com purgant, laxant o depuratiu.

Sa composició de Sulfat de Sosa
i Sulfat de Magnèsia naturals
constitueixen la millor fórmula, evi-
tant els basqueigs i còlics que pro-
dueixen certa mena de purgants sa-
linosos.

Venda a l'engròs: Aragó, 228 - BARCELONA

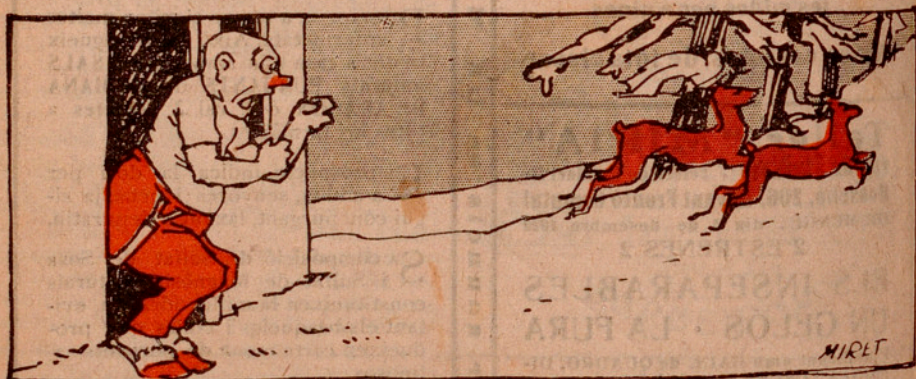
Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

El senyor Granat, si bé tenia la desgràcia d'ésser molt curt de vista, era molt aficionat a les excursions, i una vegada que va anar al Pireneu, va trobar en un hostel un penjarrobes ple de caràcter: un cap de cèrvol amb les corresponents banyes.

Peça darrera peça, va anar-hi col·locant la roba, i dísxi que anava a penjar la camisa, va adonar-se de que el penjarrobes havia desaparegut.

Oh, gran Déu! La testa era de cèrvol, però no de cèrvol disecat, sinó de cèrvol viu i ben viu. La roba del senyor Granat desaparegué per la boscúria, i ell es quedà petant de dents pel fred i per l'enúig.